

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **D. D. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2016, č. j. CPR-38245-3/ČJ-2015-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 4. 2016, č. j. 17 A 10/2016 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 9. 2015, č. j. KRPK-40544-22/ČJ-2015-190026-SO, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a zároveň mu byla stanovena doba čtyř let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Ze správního řízení vyplynulo, že stěžovatel do České republiky (dále i „ČR“) přicestoval v roce 1996, kdy od 2. 1. 1997 do 31. 7. 2004 pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 31. 10. 2002 byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu, sp. zn. 3T 84/2002, odsouzen za spáchání trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění ke dni 31. 12. 2009 (dále jen

„trestní zákon“). Dne 17. 11. 2004 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. Dne 16. 12. 2004 požádal o mezinárodní ochranu. Tato žádost byla k 6. 6. 2007 zamítnuta. Dne 29. 4. 2005 byl rozsudkem Okresního soudu v Chebu, sp. zn. 3T 44/2005, odsouzen za spáchání trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 a 3 trestního zákona. Dne 24. 1. 2008 požádal o povolení k trvalému pobytu, kdy tato žádost byla zamítnuta. Dne 26. 1. 2009 podal žádost o přechodný pobyt na území ČR. Tato žádost byla taktéž zamítnuta. V letech 2008 až 2010 se podle dostupných evidencí dopouštěl opakovaně přestupkového jednání. Má evidováno 12 přestupků spáchaných zejména v oblasti zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 28. 6. 2010 podal druhou žádost o mezinárodní ochranu, která byla ke 12. 12. 2011 zamítnuta. Poté mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 1. 2. 2012, a další následně s platností do 29. 2. 2012. Dne 21. 2. 2012 požádal o udělení víza za účelem strpění, když žádost byla ke dni 26. 5. 2012 pravomocně zamítnuta. Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012, které nabylo právní moci 11. 3. 2013, mu bylo uloženo správní vyhoštění na 2 roky. Dne 21. 8. 2012 podal třetí žádost o azyl, jež byla jako nepřípustná zamítnuta k 27. 6. 2013 a v následném soudním řízení nebyl žalobě přiznán odkladný účinek. Poslední výjezdní příkaz byl stěžovateli udělen s platností do 26. 7. 2013.

[3] Stěžovatel má na území ČR nezletilou dceru S. F. a dále nezletilou dceru D. T. T. narozenou dne 22. 3. 2014, kterou má se svou družkou D. T. H. Se svojí družkou a jejich nezletilou dcerou bydlí ve společné domácnosti a, jak uvedl, neumí si představit život bez nich. Je otcem nezletilé S. F., se kterou nesdílí společnou domácnost a nijak se nepodílí na její výchově.

[4] Krajský soud shledal neopodstatněnou námitku stěžovatele, že na základě rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a života jeho rodiny. Soud shledal napadené rozhodnutí v souladu s čl. IX. Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud posoudil výše uvedené okolnosti a zhodnotil, že zájem stěžovatele o jeho dceru S. F. je ryze účelový, kdy tímto účelem je získání pobytového oprávnění. Krajský soud dále uvedl, že jeho nezletilá dcera D. T. T. byla počata v době, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění, kterému bránila pouze podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany. Případný pobyt stěžovatele na území v době narození jeho nezletilé dcery D. T. T. byl velmi nejistý. Soud měl za to, že skutečnost, že se svou družkou vychovává dvouletou dceru, nemůže znamenat zásadní okolnost pro neuložení správního vyhoštění. K jejímu početí se rozhodli v době, kdy pobyt stěžovatele na území ČR nebyl jistý. Oba si museli dobře uvědomovat, že stěžovatel má uloženo správní vyhoštění, a přesto se rozhodli k početí a péči o potomka. Stěžovatel budoval svůj soukromý život s tím, že byl obeznámen se svou situací, tedy byl srozuměn, že na území ČR žije nelegálně a nemá za daných okolností možnost si na území ČR ani zajistit legální pobyt, pokud nevycestuje. Soud v této souvislosti poukázal na to, že jeho soukromý a rodinný život není vázán na území ČR. Jeho rodinné soužití může být obnoveno jinde. Společně se svojí družkou mohou vytvořit plnohodnotnou rodinu např. i v domovském státě, kde oba mají i zbývající část svých rodin. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalované, že osobní zájmy stěžovatele na ochraně soukromého a rodinného života na území ČR nemohou v daném případě převážit zájem státu na ochraně území ČR před neoprávněným pobytem stěžovatele, který opakovaně porušuje právní předpisy a ohrožuje právem chráněné společenské hodnoty. Navíc do této situace se uvedl zcela sám, svým jednáním. Správní vyhoštění bude zásahem do jeho soukromého života, v daném případě však nepůjde o zásah nepřiměřený.

[5] Námitku porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Úmluvy o právech dítěte vypořádal krajský soud tak, že uvedl, že předmětem napadeného rozhodnutí není oddělení stěžovatele od jeho družky a dcery. Nic jim nebrání, aby následovali stěžovatele do země původu. Je to pouze družka stěžovatele, která má na území

pokračování

ČR ekonomické vazby a živí celou rodinu, neboť stěžovatel nemá možnost pracovat. Jejich dcera je nízkého věku a délka uloženého vyhoštění není natolik dlouhá, aby jejich vztah nemohl být v případě, že se družka nerozhodne následovat stěžovatele do země původu, znovu obnoven.

[6] K poslední námitce stěžovatele o nezákonnosti napadeného rozhodnutí kvůli postupu žalovaného dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, kdy však měl postupovat dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatel je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, krajský soud uvedl, že z díkce § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců plyne, že nepostačuje pouhé zplození dítěte s občankou České republiky k přiznání statusu rodinného příslušníka občana Evropské unie, ale je nutné také se svým dítětem žít ve společné domácnosti a vyživovat ho. Ze správního řízení plyne, že tyto skutečnosti naplněny nebyly.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[7] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se jasným a srozumitelným způsobem nevypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Nesprávně a nedostatečně dospěl k závěru, že zájem na vyhoštění stěžovatele převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Připomenul, že je otec nezletilého dítěte D. T. T., kterou vychovává společně se svou družkou, se kterými tvoří úplnou a harmonickou rodinu. Stejně jako v podané žalobě upozorňuje na závazky plynoucí z Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte a její článek IX. Dovozuje, že nezletilá D. T. T. má nepopiratelné právo, aby osoby, které k ní mají zákonnou vyživovací povinnost (tedy i stěžovatel), mohly pobývat na území České republiky v rámci pobytového statusu.

[9] Nesouhlasí se závěry krajského soudu, kdy má za to, že počal realizovat svůj rodinný a soukromý život se současnou partnerkou až poté, co vykonal uložené správní vyhoštění, kdy v době početí a narození jejich dcery pobýval na území ČR zcela legálně v rámci zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 As 38/2007 – 80. Dále na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) N. proti Norsku, ze dne 28. 6. 2011, č. 5559/09, ve kterém byla řešena obdobná situace, jako v projednávané věci. Dle stěžovatele nebylo dostatečně zváženo hledisko nejlepšího zájmu dítěte, které je zcela odkázáno na péči svých rodičů a především stěžovatele jako živitele rodiny.

[10] Další námitkou, kterou brojí proti napadenému rozsudku, je skutečnost, že nebylo podrobně zkoumáno, zda je v možnostech rodičů a jejich dcery realizovat společný rodinný život ve Vietnamu. Tuto námitku krajský soud pouze paušálně odmítl ve shodě se závěrem žalované, která se nezabývala otázkou, zda je reálný návrat stěžovatele zpět do České republiky po výkonu správního vyhoštění. V nevypořádání těchto námitek spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost.

[11] Žalovaná ve vyjádření k podané kasační stížnosti odkázala na její vyjádření k žalobě a plně souhlasila se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). O návrhu na odkladný účinek soud

nerozhodoval, neboť po provedení nezbytných procesních úkonů přistoupil k bezodkladnému projednání a rozhodnutí věci. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Ve vztahu k první namítané nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek důvodů. Krajský soud v napadeném rozsudku rozebral dostatečným způsobem přiměřenost uloženého správního vyhoštění právě s ohledem na stěžovatelův soukromý a rodinný život, a to konkrétně na stranách 8 až 10 napadeného rozsudku. Námitka nepřezkoumatelnosti o nevypořádání žalobních námitek je obecná. Neuvádí konkrétně, které námítky soud opomenul vypořádat. Z napadeného rozsudku je patrné, že námítkami stěžovatele se soud zabýval.

[15] Ve vztahu ke druhé namítané nepřezkoumatelnosti týkající se nezkoumání možnosti realizovat společný rodinný život ve Vietnamu, a zda je reálný návrat stěžovatele zpět do České republiky po výkonu správního vyhoštění, kasační soud uvádí, že tyto námítky stěžovatel v žalobě neuvedl. Ostatně stěžovatel ani netvrdil, že není možné realizovat společný rodinný život ve Vietnamu, ani netvrdil, že není možné získat oprávnění k pobytu po výkonu vyhoštění. Jak již vyslovil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015 – 20, na řízení o správním vyhoštění se zásadně vztahuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, avšak možnosti správních orgánů zjišťovat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou značně omezené. Správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede účastník řízení. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži účastníka. Pokud tedy stěžovatel vytýká žalované a krajskému soudu, že nezkoumaly možnosti realizace společného rodinného života, měl je sám tvrdit a doložit.

[16] Spornou otázkou v projednávané věci je posouzení, zda v důsledku uložení správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba

pokračování

vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; a z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[18] K prvním třem kritériím soud uvádí, že stěžovatel se dopouštěl na území České republiky opakovaně přestupků a trestných činů a zároveň ani nerespektoval pravomocná rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění. Porušoval tak právní předpisy soustavně a vědomě, což podstatně zvýšilo závažnost jeho protiprávního jednání. Tím závažně narušil veřejný zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. V České republice podle spisového materiálu pobýval stěžovatel minimálně od roku 1996, což je sice delší doba, na druhou stranu byl pobyt stěžovatele od 1. 8. 2004 buď nelegální, nebo založený na pobytových oprávněních, která mu nedávala žádnou jistotu, že zde bude moci setrvat dlouhodoběji. Ode dne 27. 7. 2013 až do zahájení správního řízení o vyhoštění dne 17. 4. 2014, kdy mu byl vydán výjezdní příkaz, pobýval na území ČR nelegálně a opětovně tedy porušoval veřejný pořádek. Nyní posuzované rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 2. 2016, tedy necelé dva roky od posledního známého protiprávního jednání. S ohledem na opakovanost a soustavnost porušování veřejného pořádku stěžovatelem nelze považovat tuto dobu za jakkoliv dlouhou pro ty účely, aby mohla vést ke zmírnění důsledků jeho protiprávního jednání.

[19] Ke kritériím, týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatele, je nutno zohlednit skutečnosti uvedené v bodu [3], a to vztah se stěžovatelovou družkou a jejich nezletilým potomkem a v té souvislosti také to, za jakých okolností k založení těchto vztahů došlo. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 – 31, pokud cizinec založil svůj rodinný život v České republice s vědomím, že jeho pobyt na území České republiky je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně. Obdobně se vyjádřil i ESLP ve stěžovatelem připomínaném rozsudku *N. proti Norsku*. Soud uznává, že může být pravdou, že k početí stěžovatelova potomka mohlo dojít v době (s ohledem na datum narození 22. 3. 2014 tedy zřejmě v červnu či květnu 2013), kdy pobýval na území České republiky legálně. Tento pobyt byl ovšem založen pouze jeho žádostí ze dne 21. 8. 2012 o azyl (již třetí v pořadí), která byla k 27. 6. 2013 zamítnuta jako nepřijatelná. To za situace, kdy 11. 3. 2013 nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 29. 8. 2012, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na 2 roky. Není ani zřejmé, co míní tvrzením, že „*vykonal poukázané správní vyhoštění*“, když ve spise není uvedeno, že by vycestoval z území ČR, ani to sám netvrdí a od právní moci rozhodnutí uplynuly v dané době dva až tři měsíce. Muselo mu tak být zřejmé, že jeho setrvání na území České republiky je extrémně nejisté.

[20] Stěžovatel spatřuje obdobnou skutkovou situaci jako v případě *N. proti Norsku*. Soud stejný názor nezastává. Paní N. a jejímu partnerovi se v roce 2002 a 2003 narodily dvě dcery. Do roku 2005 se o ně starala společně s jejím partnerem, kdy po jejich rozchodu až do roku 2007 se o ně starala sama (bod 79 odůvodnění rozsudku *N. proti Norsku*, stejně i dále). V roce 2007 bylo rozhodnuto, že její děti budou přiděleny do péče jejich otci (v Norsku usazený cizinec), jelikož celý život žily v Norsku (bod 80). Dětem paní N. bylo v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění 4 a 6 let (bod 21). Byly vystaveny stresu z důvodu hrozby, že jejich nejbližší rodič, paní N., bude vyhoštěna a kvůli nucenému přestěhování do domova jejich otce (bod 81). Správní orgány věděly o důvodu, pro který může být paní N. vyhoštěna od roku 2001, ale nekonaly až do

roku 2005, čímž porušily zásadu rychlosti a efektivity (bod 84). Za těchto výjimečných okolností dospěl ESLP k závěru, že nebyly dostatečně vzaty v úvahu nejlepší zájmy dítěte.

[21] Tyto výjimečné okolnosti nebyly v nyní posuzované věci naplněny. Kasační soud vidí značné rozdíly v projednávané věci a ve skutkových okolnostech případu paní N. O stěžovatelovo dítě se nestará stěžovatel sám, ale společně se svou družkou a navíc dítěti stěžovatele byly v době vydání napadeného rozhodnutí necelé dva roky. V takovém případě nelze hovořit o stejné míře zásahu do psychiky dítěte při změně prostředí (v případě následování stěžovatele družkou) nebo při (dočasné) ztrátě přímého kontaktu s jedním rodičem (v případě nenásledování) jako ve věci paní N.

[22] Pokud jde o ekonomické vazby k ČR a to, kdo rodinu živí, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Na prvním ústním jednání ve správním řízení stěžovatel shodně s jeho družkou vypověděl, že je to on, kdo ekonomicky zajišťuje chod domácnosti. V průběhu druhého ústního jednání (po zrušení prvního rozhodnutí o správním vyhoštění odvolacím orgánem) ovšem již oba vypověděli, že se o jejich dceru stará stěžovatel a žijí z úspor a z toho, co vydělá jeho družka. V kasační stížnosti nicméně stěžovatel znovu s ohledem na vyjádření družky z prvního ústního jednání uvádí, že to je on, kdo rodinu živí. Není tedy zřejmé, jaký je skutečný stav, když stěžovatel neustále mění tvrzení. Ekonomická aktivita stěžovatele ovšem není pro výsledek řízení podstatná. Pokud by bylo pravdou, že stěžovatel vydělává, pak by se dopouštěl dalšího protiprávního jednání, jelikož s ohledem na jeho pobytový status v ČR legálně vydělávat nemůže. Těžko lze přitom připustit, aby zájem dcery na zajištění výživy mohl být uspokojován pouze nelegální činností jejího otce. Pokud by se naopak skutečně staral o dceru a nebyl ekonomicky aktivní, pak by ve vztahu k nejlepšímu zájmu dítěte bylo lepší, aby mohl být ekonomicky aktivní v zemi původu či jiné třetí zemi a přispíval tak na výživu jejich dcery. Soud v takovém případě bere v úvahu, že stěžovatel by se staral o chod společné domácnosti a vychovával by jejich nezletilou dceru. Stěžovatelova družka by ovšem měla možnost dát dceru do jeslí po dobu, po kterou by denně pracovala, popř. by při plnění vyživovací povinnosti ze strany stěžovatele mohla být s dcerou doma.

[23] K posledním třem kritériím soud podotýká, že tu stěžovatel nemá silné sociální a kulturní vazby. Doposud neovládá český jazyk, jelikož ve správním řízení potřeboval tlumočníka. Kromě vztahu s jeho družkou a jejich dcerou však stěžovatel neuvedl žádné jiné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jeho základních životních vazbách v České republice či plné integraci do zdejší společnosti. Družka stěžovatele žije v České republice až od roku 2008 a taktéž neovládá český jazyk. Všichni jsou vietnamské národnosti, nic tak nebrání jejich společnému soužití ve Vietnamu ani reintegraci stěžovatele v zemi původu (ta je navíc ulehčena tím, že má ve Vietnamu rodiče). Stěžovatel netvrdil žádné zdravotní problémy, které by znemožňovaly správní vyhoštění.

[24] Jak již vyslovil krajský soud, v důsledku správního vyhoštění vždy dochází k určitému zásahu do soukromého a rodinného života, ovšem v daném případě vzhledem k soustavnému porušování právního řádu České republiky, nerespektování rozhodnutí správních orgánů a vyhýbání se uložených povinnostem nedojde k zásahu nepřiměřenému.

[25] Ze shora uvedeného je patrné, že stěžovatel nemá pravdu, že jeho dcera má nepopiratelné právo, aby osoby, které k ní mají zákonnou vyživovací povinnost, mohly pobývat na území ČR v rámci pobytového statusu. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. i usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Obdobně se vyslovil i ESLP v rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, když konstatoval, že čl. 8

pokračování

Úmluvy nezakládá obecnou povinnost hostitelského státu respektovat volbu cizinců pobývat na svém území a umožnit jim zde sloučení rodiny.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 38/2007. Nijak ovšem nekonkretizuje, jak tento rozsudek dopadá na jeho případ a jaké z něj plynou závěry. Tento rozsudek je na posuzovanou věc přílehlavý jen do té míry, že se v něm posuzoval zásah do rodinného života, jelikož v něm bylo přezkoumáváno rozhodnutí správního orgánu podle § 122 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy rozhodnutí o zrušení platnosti správního vyhoštění. Požadavky, které z něj vyplývají, byly nepochybně i v tomto řízení naplněny, a to s ohledem nejen na tento pouze zčásti přílehlavý rozsudek, ale i na jiné, které se zabývaly přímo rozhodnutím o správním vyhoštění.

[27] Na základě uvedených závěrů shledal Nejvyšší správní soud posouzení otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, které učinily správní orgány i krajský soud, za dostatečné a souladné se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[29] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu